

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/15/2014
Identifikačné číslo spisu:	8013200735
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8013200735.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., a členov senátu JUDr. Igora Belka a Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a v právnej veci žalobcu: RNDr. O. L., bytom v O., K. XXX/XX, právne zastúpeného JUDr. Jánom Burocim, advokátom, Chrapčiakova 7, Spišská Nová Ves proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava (pôvodne: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát, Pionierska 33, Prešov) o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 23. mája 2013 č. p. KRPZ-PO-KDI3-43/2013-P, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/34/2013-29 zo dňa 16. januára 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/34/2013-29 zo dňa 16. januára 2014 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Prešove rozsudkom uvedeným vo výroku toho rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia zo dňa 23. mája 2013 č. p. KRPZ-PO-KDI3-43/2013-P, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, Okresný dopravný inšpektorát Prešov, č. p. ORP-P-19/OD12-PO-2013 zo dňa 5.3.2013 o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) z dôvodu porušenia § 16 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“), ktorého sa žalobca mal dopustiť tým, že dňa 17.11.2012 v čase o 14:57 hod. v meste Prešov - ul. Fintická, v smere jazdy Prešov - Fintice, ako vodič motorového vozidla zn. Volvo, ev. č. L., počas jazdy prekročil najvyššiu povolenú rýchlosť jazdy v obci (50 km/hod.) o 25 km/hod., nakoľko vozidlo,

ktoré viedol menovaný išlo v uvedenom úseku rýchlosťou 75 km/hod. Týmto konaním porušil pravidlá cestnej premávky podľa § 137 ods. 2 písm. d) zákona o cestnej premávke a z toho dôvodu sa uznáva vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Podľa § 22 ods. 2 písm. c) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 150 Eur, slovom jednostopäťdesiat eur podľa § 22 ods. 3 zákona č. 371/1990 Zb.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že ich náhradu účastníkom nepriznal.

Krajský súd v dôvodoch rozsudku uviedol, že podstatnou námietkou žalobcu v danej veci je, že pri jeho ceste z obce Terna do mesta Prešov - časť Nižná Šebastová bolo dopravné značenie označujúce začiatok obce osadené tak, že ju nemal možnosť spozorovať. Odmietol tvrdenie správnych orgánov, že o obmedzení rýchlosti mohol alebo mal vedieť, pretože ako vodič je povinný riadiť sa dopravnými značeniami a nie domnienkami.

Krajský súd uviedol, že preskúmaním rozhodnutia žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu a ich postupu zistil, že žaloba nie je dôvodná. Podľa krajského súdu zo spisu je nepochybne preukázané, že žalobca bol dňa 17.11.2012 v čase o 14:35 hod. zastavený príslušníkmi Policajného zboru v meste Prešov na ul. Fintickej, keď odchádzal z Nižnej Šebastovej do Terne v smere jazdy Prešov - Fintice, kde je povolená rýchlosť 50 km/hod. Argumentácia žalobcu, že pri vstupe do mesta Prešov nemohol značku začiatku obce spozorovať z väčšej vzdialenosti, a preto sa nemohol riadiť dopravným značením, a teda aj obmedzením rýchlosti v obci, považuje súd za účelovú. Zo správy o výsledku objasňovania priestupku vyplýva, že žalobca sa k skutku nevyjadril a správu odmietol podpísať. Nedostatočnou viditeľnosťou značky obce pri vjazde do obce sa bránil až v odpore proti rozkazu o uložení sankcie za priestupok zo dňa 09.02.2013. Až následne bola vypracovaná policajnými orgánmi aj fotodokumentácia z dopravného značenia označujúceho začiatok obce do mesta Prešov. Žalobca predložil k žalobe fotodokumentáciu z miesta osadenia značky označujúcej začiatok obce, ale sám uviedol na pojednávaní, že nevie, kedy bola táto fotodokumentácia vyhotovená. V dôsledku toho je táto fotodokumentácia podľa krajského súdu bez výpovednej hodnoty. Za účelovú v tomto prípade súd považoval aj argumentáciu žalobcu, že ako vodič je povinný riadiť sa dopravnými značeniami a nie domnienkami, zvlášť keď bol príslušníkmi PZ zastavený v čase, keď odchádzal z Nižnej - Šebastovej po ulici Fintickej v Prešove, a teda musel vedieť, že sa nachádza v obci.

Krajský súd uviedol, že žalobca, keď odchádzal z Nižnej Šebastovej po ul. Fintickej musel vedieť, že sa nachádza v meste Prešov, a teda mohol a mal vedieť, že sa nachádza v obci s povolenou rýchlosťou 50 km/hod.

Podľa krajského súdu správne preto postupovali správne orgány, ak uznali žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a uložili mu pokutu vo výške 150 Eur podľa § 22 ods. 2 písm. c/ uvedeného zákona. Obidve rozhodnutia správnych orgánov sú riadne odôvodnené a ich postup bol správny.

Z uvedeného dôvodu krajský súd žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcu

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca.

Uviedol, že podstatou odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je tá skutočnosť, že pokladá obranu žalobcu za účelovú a tento sa začal brániť až v odpore proti rozkazu o uložení sankcie, ním predložená fotodokumentácia nebola presne časovo zdokumentovaná a žalobca musel vedieť, že sa nachádza v obci.

Žalobca uviedol, že s argumentáciou krajského súdu nesúhlasí. Považoval za nutné uviesť, že sa ústne k svojej obrane vyjadroval už dňa 17.11.2012, teda v deň spáchania priestupku. Pokiaľ nebol vyhotovený úradný záznam o tejto skutočnosti, žalobca za to nemôže byť zodpovedný.

Podľa žalobcu v priestupkovom konaní neplatí koncentračná zásada, podľa ktorej by bol žalobca povinný označiť všetky dôkazy na svoju obranu už na mieste priestupku. Práve naopak, bolo úlohou

žalovaného preukázať spáchanie priestupku a vyvrátiť všetky pochybnosti o tom, či bol spáchaný priestupok, a kto ho spáchal. To že žalobca zo svojej vlastnej iniciatívy predložil fotodokumentáciu o dopravnom značení je nad rámec jeho povinností. Je to v prvom rade správny orgán, ktorý musí preukázať naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty priestupku a vyvrátiť všetky pochybnosti, ktoré sa objavujú.

Konštatovanie, že žalobca musel vedieť, že sa nachádza v zastavanom území obce pokladá za bagatelizáciu prípadu, nakoľko nie sú dôležité subjektívne domnienky tretích osôb ale dôležité je zistenie právneho stavu a ten určujú dopravné značenia, ktoré priamo ukladajú povinnosti a obmedzenia účastníka cestnej premávky. Dodržanie noriem pre osadzovanie a viditeľnosť dopravných značení je jedinou dôležitou podmienkou pre vyvodzovanie zodpovednosti účastníka cestnej premávky zo spáchania priestupku. Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd žalobe vyhovie a zaviazal žalovaného k náhrade trov konania.

III.

Stručné zhrnutie vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný správny orgán sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril a navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Žalovaný uviedol, že sa v plnej miere stotožňuje s rozhodnutím krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného a zároveň uviedol, že trvá na všetkých skutočnostiach uvedených vo svojom rozhodnutí o odvolaní zo dňa 23.5.2013, ako aj vo vyjadrení k žalobe.

IV.

Argumentácia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu

Prvostupňový správny orgán uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona č. 372/1990 Zb., pretože svojím konaním porušil ustanovenie § 16 ods. 4 zák. č. 8/2009 Z. z. tým, že ako vodič vozidla prekročil maximálnu povolenú rýchlosť o 25 km/h. Podľa § 22 ods. 3 zákona č. 372/1990 Zb. uložil žalobcovi pokutu vo výške 150 Eur.

Prvostupňový správny orgán výrok svojho rozhodnutia odôvodnil tým, že obvinený vzhľadom na okolnosti a jeho osobné pomery vedieť mal a vedieť mohol o tom, že ide po ceste v obci, nakoľko s motorovým vozidlom išiel v smere z mesta Prešov do obce Fintice. Z vyjadrenia obvineného, ktoré uviedol počas ústneho pojednávania vyplýva, že bol v časti mesta Prešov - Nižná Šebastová, kde bol u svokrovcov jeho sestry, ktorí bývajú v Nižnej Šebastovej odniesť nejaké veci, teda do vozidla nasadol v obci a mal vedomosť o tom, že sa v obci nachádza, keďže rodinní príslušníci, ktorých navštívil nebývajú mimo obce, ale v Nižnej Šebastovej. Keďže na spáchanie priestupku postačí konanie nedbanlivostné a nie je potrebné dokazovať úmysel, správny orgán vychádza z faktu, že obvinený sa priestupku dopustil z dôvodu nevedomej nedbanlivosti, čo zároveň správny orgán považuje za poľahčujúcu okolnosť. Vychádzal aj z úvahy, že aj pre vodičov vozidiel, ktorí začínajú jazdu v obci platia ustanovenia o jazde v obci bez ohľadu na to, či prešli okolo dopravnej značky začiatok obce alebo nie. Pri tejto úvahe poukázal na skutočnosť, že ak sa do nejakej obce dostane osoba ako spolujazdec, chodec, alebo ako cestujúci vlakom, prípadne iným dopravným prostriedkom a v danej obci si požičia motorové vozidlo, taktiež má vedieť a môže mať vedomosť o tom, že sa v obci nachádza už aj podľa súvislej výstavby rodinných domov, existencie škôl, úradov a nákupných centier alebo podľa prítomnosti veľkého počtu chodcov na chodníkoch a iných účastníkov cestnej premávky, aj napriek tomu, že počas jazdy s vozidlom neprešiel okolo dopravného značenia začiatok obce. Vychádzal zo skutočnosti, že vodič vozidla, ktorý je držiteľom vodičského oprávnenia, teda ovláda predpisy o cestnej premávke a okrem dopravného značenia IS 36a - začiatok obce pozná aj iné dopravné značenie, tak vie rozlíšiť skutočnosť, že napríklad označovanie priechodu pre chodcov, hlavnej cesty a vedľajšej cesty v obci je iné ako ich označovanie mimo obce t. j. dopravné značenie A13 - priechod pre chodcov sa používa najmä mimo obce, pričom v obci sa priechod pre chodcov označuje dopravným značením IP6 - priechod pre chodcov. Dopravné značenie P5 a P6 - križovatka s vedľajšou cestou sa používa na označenie hlavnej a vedľajšej cesty

výlučne mimo obce a dopravné značenie P8 s dodatkovou tabuľkou P12, P13 a nasl. sa používa na označenie hlavnej a vedľajšej cesty výlučne v obci. Z uvedeného vyplýva, že účastník cestnej premávky môže mať vedomosť o tom, že sa nachádza v obci alebo mimo obce aj na základe použitého vybraného dopravného značenia. Je nepochybné, že obvinený počas jazdy s vozidlom prešiel okolo dopravného značenia označujúceho začiatok obce, ako aj okolo dopravného značenia označujúceho hlavnú a vedľajšiu cestu. Správny orgán v žiadnom prípade nepoukazuje na skutočnosť, že nie je potrebné začiatky a konce obcí označovať príslušným dopravným značením, a taktiež nechce obhajovať absenciu takéhoto dopravného značenia, avšak v tomto konkrétnom prípade bolo podľa úvahy správneho orgánu aj označenie začiatku obce úplne v poriadku. Účastník cestnej premávky toto dopravné značenie mohol vidieť z dostatočnej vzdialenosti, čo potvrdzuje aj fakt, že obvinený po kontrole vykonanej policajtní si prešiel uvedenú trasu a existujúce dopravné značenie aj našiel a videl. Správny orgán osobne preveril dňa 13.02.2013 umiestnenie dopravnej značky a nezistil skutočnosť, že by daná dopravná značka bola umiestnená tak, aby nespĺňala podmienky umiestňovania dopravného značenia. Dopravné značenie IS 36a - začiatok obce - „PREŠOV“, ktorého umiestnenie obvinený spochybňuje je umiestnené pri ceste v súlade s technickými normami a zásadami umiestňovania dopravného značenia (t. j. výška, bočná vzdialenosť od okraja cesty, uhol k osi vozovky), je včas a dostatočne viditeľné a poskytuje účastníkom cestnej premávky jednoznačný a úplný výklad. Taktiež vyhotovenie, tvar symbolu - nápisu, farba a rozmer zodpovedá príslušným právnym predpisom a vyobrazenie zodpovedá príslušnému vzoru. V blízkosti uvedenej dopravnej značky sú vysadené stromy, ktoré z veľkej vzdialenosti obmedzujú výhľad na dopravnú značku, avšak táto značka je viditeľná z dostatočnej vzdialenosti, tak ako to zákon vyžaduje. K námietke obvineného v odpore proti rozkazu o uložení sankcie, že bol v omyle, že sa stále nachádza na ceste mimo obce a neprekračuje dovolenú rýchlosť uviedol, že obvinený išiel motorovým vozidlom rýchlosťou nižšou ako 90 km/hod. a považuje jeho tvrdenie za nedôveryhodné. Poukázal na to, že z vyhotoveného videozáznamu z priebehu merania rýchlosti je evidentné, že vodič motorového vozidla zn. Volvo, ev. č. L.. Počas zachytenia jeho priebehu jazdy sa po priblížení k meraciemu zariadeniu a kamere umiestnených vo vozidle príslušníkov Policajného zboru začal prudko a intenzívne brzdiť, pričom na ceste sa v blízkosti nenachádzal iný účastník cestnej premávky. Táto skutočnosť podľa názoru správneho orgánu potvrdzuje fakt, že obvinený si uvedomil, že rýchlosť jeho vozidla je meraná policajtní a z toho dôvodu začal prudko brzdiť. Aj z toho dôvodu považuje správny orgán námietky obvineného za účelové, ktoré uvádza v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za ním spáchaný priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a z toho vyplývajúcej sankcie. Ďalej uviedol, že skutok sa stal na ceste v obci, kde je najvyššia povolená rýchlosť jazdy 50 km/hod., bez ohľadu na omyl obvineného. Odchýlka merania a presnosť merania je u laserových rýchlomerov 3 %, čo by v tomto konkrétnom prípade pri nameranej rýchlosti 75 km/hod. predstavovalo odchýlku 2,25 km/hod. od reálnej rýchlosti jazdy. Z uvedeného vyplýva, že aj keby bola reálna rýchlosť vozidla len 72,5 km/hod., jednalo by sa o porušenie pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom. Ostatné okolnosti, ktoré namieta obvinený, ako napríklad neprekontrolovanie dopravného značenia zo strany policajtov vykonávajúcich meranie sú nedôvodné, nakoľko meranie rýchlosti vykonávali príslušníci PZ, ktorí absolvovali školenie k obsluhu daného rýchlomeru a vykonávali ho v súlade s návodom na obsluhu, ktorý vydal výrobca. Uvedené zariadenie bolo pred zavedením do praxe testované a riadne schválené gesčným rozhodnutím. Policajti, ktorí zistili a dokumentovali priestupok nemali žiaden pomer k veci ani k samotnému obvinenému, preto správny orgán nemá žiaden dôvod pochybovať o vierohodnosti spísanej správy o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Sankcia nemá byť len represívna, ale aj výchovná, preto má za to, že uložená sankcia uvedená vo výroku tohto rozhodnutia je primeraná k spáchanému skutku a že v budúcnosti bude na žalobcu pôsobiť dostatočne preventívne a výchovne, aby sa obdobného skutku v budúcnosti nedopustil, resp. aby ho odvrátila od protiprávneho konania. Pri ukladaní sankcie prihliadal na závažnosť priestupku, a to, že ide o porušenie pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom; na spôsob spáchania a následky, a to, že išlo o výrazné prekročenie najvyššej dovolenej rýchlosti jazdy vozidiel, avšak išlo pravdepodobne o nevedomú nebanlivosť. Prihliadal na okolnosti priestupku, a to, že ku skutku došlo na ceste v obci, kde nie je zvýšený pohyb chodcov. Pri ukladaní sankcie za priestupok bolo prihliadnuté na osobu páchatel'a, a to, že je držiteľom vodičského oprávnenia od roku 1994 a v posledných dvoch rokoch má 1-krát záznam v karte vodiča o tom, že bol postihnutý za obdobný priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Z uvedených dôvodov správny orgán určil druh a výmeru uložených sankcií v

zmysle platnej právnej úpravy, kde za tento priestupok možno uložiť ako sankcie - pokutu vo výške od 150 Eur do 800 Eur a zákaz činnosti vedenia motorového vozidla na dobu do troch rokov, pričom vzhľadom na uvedené okolnosti, správny orgán obvinenému uložil sankciu pokuty vo výmere dolnej hranice sadzby ustanovenej zákonom a sankciu zákazu činnosti viesť motorové vozidlo obvinenému vôbec neuložil.

V.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný na odvolanie žalobcu prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil.

Výrok rozhodnutia odôvodnil tým, že poukázal na závery prvostupňového správneho orgánu a skonštatoval, že po preskúmaní rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo nezistil dôvody pre jeho zmenu alebo zrušenie. Preskúmaním spisového materiálu a dôkazov v ňom zhromaždených žalovaný nadobudol presvedčenie, že žalobca spáchal daný skutok tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia o priestupku. Spáchanie priestupku je potvrdené Správou o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, protokolom - fotodokumentáciou priestupku cestného laserového rýchlomera zn. Tru Cam LTI s číslom snímku, resp. záznamom č. 4055, ako aj záznamom z priebehu skutku na CD nosiči. Z nich je okrem iného zrejmé, že dňa 17.11.2012 v čase o 14:57 hod. v meste Prešov, na ul. Fintickej bolo hliadkou Policajného zboru zaznamenané prekročenie najvyššej povolenej rýchlosti jazdy v obci vodičom osobného motorového vozidla zn. Volvo S40 ev. č.: L., ktorý podľa protokolu o nameranej rýchlosti v meranom úseku jazdil rýchlosťou 75 km/hod., čo vykazoval cestný laserový rýchlomer zn. Tru Cam LTI, s číslom snímku, resp. záznamom č. 4055. Vodič uvedeného vozidla bol zastavený a kontrolovaný bezprostredne po zistení predmetného dopravného priestupku. Po zastavení vozidla hliadka PZ s vodičom RNDr. O. L. spísala správu o výsledku objasňovania priestupku, kde boli uvedené skutočnosti zaznamenané. Vodič odmietol zaplatiť ukladanú blokovú pokutu a žiadal sa byť oznámený na DL Vodičovi bolo zo strany príslušníkov PZ umožnené, aby sa ku skutku vyjadril, čo tento nevykonával, hoci už tu mohol uvádzať skutočnosti, resp. dôkazy na svoju obhajobu, pričom rovnako odmietol podpísať správu o výsledku objasňovania priestupku. Žalovaný ďalej uviedol, že nemá dôvod pochybovať o správnosti a presnosti merania tak, ako to uvádza protokol, resp. záznam so snímkou č. 4055, keďže obsahuje okrem iných údajov aj záber na prednú časť vozidla zn. Volvo S40, vrátane ev. čísla L., resp. následne pri odjazde aj na zadnú časť uvedeného vozidla. Celý priebeh uvedenej udalosti je rovnako zachytený na priloženom CD nosiči, ktorý obsahuje celý priebeh z daného merania rýchlosti jazdy. Čas merania, nameraná rýchlosť, ako aj evidenčné číslo a typ vozidla je tak preukázaný fotodokumentáciou z merača rýchlosti - snímkou č. 4055. Ďalej uviedol, že samotná vyhotovená fotodokumentácia - protokol z cestného laserového rýchlomera Tru Cam LTI výr. č. TC 001184 spoločne so správou o výsledku objasňovania priestupku preukazujú, že k spáchaniu skutku a k vyhotoveniu fotodokumentácie z jeho spáchania došlo v obci, konkrétne v obci Prešov na ul. Fintickej. Uvedenú skutočnosť následne preukazuje aj náčrt z miesta spáchania priestupku, ktorý nespochybňuje ani samotný obvinený, ako aj záznam z priebehu uvedenej udalosti na CD nosiči, z ktorého je zreteľne zrejmé spomalenie vozidla vedeného vodičom - žalobcom po tom, čo tento si uvedomil prítomnosť príslušníkov PZ a nimi vykonávané meranie rýchlosti jazdy v danom úseku. Jeho námietky vo vzťahu k uvedenému úkonu považuje za ničím nepodložené. Opakované námietky žalobcu týkajúce sa umiestnenia a podľa jeho názoru nedostatočnej viditeľnosti dopravnej značky „začiatok obce“ považuje za bezpredmetné, resp. irelevantné, nakoľko menovaný viedol vozidlo v opačnom smere jazdy - t. j. v smere z mesta Prešov na obec Fintice. Poukázal na to, že menovaný žiadnym spôsobom nenamietal, resp. nespochybňoval umiestnenie, resp. viditeľnosť dopravného značenia "koniec obce", ktoré bolo v uvedenom prípade pre neho podstatné. Zo spisového materiálu, ako aj z vyjadrení samotného obvineného vyplýva, že menovaný sa nepochybne nachádzal v zastavanom území (zastavanosť pritom možno považovať za charakteristický znak obce) a vzhľadom na jeho osobné pomery, ako aj miestnu znalosť (obec Terna, v ktorej má menovaný trvalý pobyt sa nachádza následne na trase ktorou tento viedol vozidlo, resp. pobyt príbuzných v Nižnej Šebastovej - miestna časť mesta Prešov, ako aj skutočnosť, že z vyjadrení obvineného nevyplýva skutočnosť, že by po uvedenej trase viedol vozidlo po prvý krát) nepochybne vedel, že sa nachádza v obci, resp. to vedieť mal a mohol. Obvinený mal

možnosť vyjadriť svoje námietky priamo na mieste zistenia a dokumentovania daného skutku. Priamo na mieste zistenia a dokumentovania skutku po poučení a po oboznámení zo strany hliadky PZ, aký skutok je mu, ako vodičovi vozidla kladený za vinu menovaný sa ku nemu odmietol akýmkoľvek spôsobom vyjadriť, hoci už tu mohol uvádzať skutočnosti na svoju obhajobu a navrhovať dôkazy, čo však nevykonal. Jeho následné námietky správny orgán považuje za ničím nepodložené, uvádzané v snahe zbaviť sa zodpovednosti za spáchaný priestupok. Preskúmaním postupu prvostupňového správneho orgánu pred vydaním rozhodnutia o priestupku zistil, že ten pri rozhodovaní vychádzal z listinných dôkazov a podkladov, ktoré tvoria súčasť priestupkového spisu a boli obstarané zákonným spôsobom, a preto ich možno považovať za hodnoverné a presvedčivé a tieto boli, resp. sú postačujúce pre vydanie meritórneho rozhodnutia. Správny orgán na dokazovanie použil prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Postupoval v súlade so základnými pravidlami konania a hodnotením dôkazov, ktoré je vecou správnej úvahy správneho orgánu, zabezpečil presné a úplné zistenie skutočného stavu veci, a jeho právne posúdenie priestupku zodpovedá tomuto stavu. Preskúmal aj postup prvostupňového správneho orgánu pri určení druhu sankcie a jej výmery a zistil, že prvostupňový správny orgán pri určovaní druhu a výšky sankcie prihliadal na závažnosť priestupku, ktorý je vo svojej podstate vyjadrený v zákone, najmä na spôsob a okolnosti jeho spáchania, na jeho následky, na mieru zavinenia, ako aj na spoločenskú nebezpečnosť, ako aj na poľahčujúce a priťažujúce okolnosti prípadu, t. j., že ku skutku došlo na ceste v obci, kde nie je zvýšený pohyb chodcov, pričom išlo o výrazné prekročenie rýchlosti jazdy vozidiel a jednalo sa zrejme o nevedomú nedbanlivosť. ODI v Prešove prihliadal aj na evidenčnú kartu vodiča RNDr. O. L., z ktorej vyplýva, že menovaný je držiteľom vodičského oprávnenia od roku 1994 a v evidenčnej karte má v posledných dvoch rokoch jeden záznam, že bol postihnutý za obdobný skutok. Prihliadal aj na osobu obvineného, ako aj na všetky skutočnosti, ktoré menovaný uviedol na ústnom pojednávaní o priestupku, a ktoré v konaní vyšli najavo. Posúdením týchto okolností prvostupňový správny orgán uložil žalobcovi podľa ust. § 22 ods. 2 písm. c) Zákona o priestupkoch za ním spáchaný skutok sankciu - pokutu vo výške 150 Eur. Za priestupok podľa ust. § 22 ods. 1 písm. h) Zákona o priestupkoch je možné uložiť sankciu - pokutu od 150 Eur do 800 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá až na tri roky. I KDI v Prešove na základe vyššie uvedeného konštatuje, že prvostupňový správny orgán sa pri uložení druhu sankcie za priestupok a jej výmery dostatočne zaoberal všetkými hľadiskami a kritériami, ktoré zákon o priestupkoch v ust. § 12 ako predpoklad úvahy o uložení sankcie stanovuje a vyššie uvedené hodnotenie považuje za náležité a dostačujúce k určeniu a odôvodneniu uloženej sankcie v jej druhu a výmere a zastáva názor, že sankcia bola uložená v súlade so zákonom a jej výška je primeraná porušeniu právneho predpisu tak, ako to prvostupňový orgán dostatočne uviedol a odôvodnil vo svojom rozhodnutí. Z uvedeného rovnako vyplýva, že menovanému bola za ním spáchaný skutok uložená pokuta na spodnej hranici sankčného pásma, resp. najnižšia možná pokuta, pričom zákaz činnosti viesť motorové vozidlá mu uložený nebol.

VI.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. v rozsahu odvolacích dôvodov postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250s O.s.p. podanie odvolania prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p.) a po neverejnej porade senátu jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že podanie odvolania nebolo dôvodné a preto rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <.. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27.10.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12.12.2012 v

zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo ku dňu 31.12.2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Prešove pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Preto bude s týmto právnym nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Predmetom preskúmania je rozhodnutie žalovaného o potvrdení rozhodnutia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, Okresný dopravný inšpektorát Prešov, č. p. ORP-P-19/ODI2-PO-2013 zo dňa 5.3.2013, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona o priestupkoch, pretože svojim konaním porušil ustanovenie § 16 ods. 4 zák. č. 8/2009 Z. z., keď prekročil maximálnu povolenú rýchlosť.

Odvolací súd v medziach dôvodov odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmto rozhodnutiam predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Zo spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, vyplynulo, že žalobca dňa 17.11.2012 v čase o 14:57 hod. v meste Prešov - ul. Fintická, v smere jazdy Prešov - Fintice, ako vodič motorového vozidla zn. Volvo, ev. č. L., počas jazdy prekročil najvyššiu povolenú rýchlosť jazdy v obci (50 km/hod.) o 25 km/hod., nakoľko vozidlo, ktoré viedol menovaný išlo v uvedenom úseku rýchlosťou 75 km/hod.

Prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí vyhodnotil skutok žalobcu ako priestupok, keď skonštatoval, že uvedeným skutkom vodič porušil § 16 ods. 4 zák. č. 8/2009 Z. z. a naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h/ zákona č. 372/1990 Z. z., za čo mu uložil sankciu vo forme pokuty.

Žalobca v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu ako aj v žalobe a odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal, že pri jeho ceste z obce Terna do mesta Prešov - časť Nižná Šebastová bolo dopravné značenie označujúce začiatok obce osadené tak, že ju nemal možnosť spozorovať. Odmietol tvrdenie správnych orgánov, že o obmedzení rýchlosti mohol alebo mal vedieť, pretože ako vodič je povinný riadiť sa dopravnými značeniami a nie domnienkami.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) Najvyšší súd celkom zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je skutková otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva, konkrétne spor o hodnovernosť uvedomenia si dopravnej nehody a jej spôsobenie žalobcom pri cúvaní na komunikácii.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

Žalobca svoje odvolanie oprel o námietky, že dopravné značenie označujúce začiatok obce osadené tak, že ju nemal možnosť spozorovať. Odmietol tvrdenie správnych orgánov, že o obmedzení rýchlosti mohol alebo mal vedieť, pretože ako vodič je povinný riadiť sa dopravnými značeniami a nie domnienkami.

Medzi účastníkmi nie je sporné, či sa žalobca v tvrdenom čase nachádzal na mieste určenom príslušníkmi policajného zboru (Prešov, ulica Fintická, v smere jazdy Prešov. Fintice), ale svoje hlavné námietky žalobca smerovali k tomu, že dopravné značenie označujúce začiatok obce bolo osadené tak, že ju nemal možnosť spozorovať. Odmietol tvrdenie správnych orgánov, že o obmedzení rýchlosti mohol alebo mal vedieť, pretože ako vodič je povinný riadiť sa dopravnými značeniami a nie domnienkami.

Ako vyplynulo z obsahu administratívneho spisu, k preukázaniu viny žalobcu bola prvostupňovým správnym orgánom okrem iného vyhotovená fotodokumentácia, ako aj náčrt situácie v mieste spáchania priestupku, k žalobcom predloženej fotodokumentácii sa žalovaný vyjadril v dôvodoch rozhodnutia keď uviedol, že z nej nie je zrejmé, kedy bola vyhotovená a zároveň poukázal na to, že je zrejmé, že bola vyhotovená v opačnom smere jazdy, než žalobca viedol svoje motorové vozidlo, ale aj napriek uvedenému je podľa žalovaného z jednej fotografie preukázateľne viditeľné a čitateľné opakovane namietané osadenie dopravného značenia „začiatok obce“.

Uvedenou námietkou sa teda žalovaný zaoberal, rovnako tak aj krajský súd, keď uviedol, že žalobca predložil k žalobe fotodokumentáciu z miesta osadenia značky označujúcej začiatok obce, ale sám uviedol na pojednávaní, že nevie, kedy bola táto fotodokumentácia vyhotovená. V dôsledku toho je táto fotodokumentácia podľa krajského súdu bez výpovednej hodnoty. Za účelovú v tomto prípade súd považoval aj argumentáciu žalobcu, že ako vodič je povinný riadiť sa dopravnými značeniami a nie domnienkami, zvlášť keď bol príslušníkmi PZ zastavený v čase, keď odchádzal z Nižnej Šebastovej po ulici Fintickej v Prešove, a teda musel vedieť, že sa nachádza v obci.

S vyhodnotením námietok žalobcu zo strany krajského súdu sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a navyše k veci uvádza.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku krajského súdu tým, že namietal, že ako vodič je povinný riadiť sa dopravnými značeniami a nie domnienkami spochybňoval závery krajského súdu o zavinení vo forme nevedomé nedbalosti.

Podľa § 3 priestupkového zákona k zodpovednosti za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon neustanovuje výslovne, že je potrebné úmyselné zavinenie. Z § 4 ods. 1 tohto zákona ďalej vyplýva, že priestupok je spáchaný z nedbanlivosti, ak páchatel a) vedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal na to, že tento záujem neporuší alebo neohrozí, alebo b) nevedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, hoci to vzhľadom na okolnosti a svoje osobné pomery vedieť mal a mohol.

Pre posúdenie, či bola u žalobcu naplnená subjektívna stránka priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h/ priestupkového zákona, bolo nutné zohľadniť predovšetkým tvrdenie žalobcu uvádzané počas správneho konania a dokumenty obsiahnuté v správnom spise.

Z jeho vyjadrení vyplýva, že dopravnú značku nemohol vidieť, pretože ju pokrývajú konáre a lístie stromov a teda ju nemohol včas spozorovať.

Pri ústnom pojednávaní o priestupku dňa 5.3.2013 okrem iného žalobca uviedol, že v uvedený deň začal

jazdu v Terňi, potom bol v Nižnej Šebastovej a v podstate sa vracal späť do Terne, pričom šiel v smere z Nižnej Šebastovej do Terne tak, ako je uvedené v náčrte. Ďalej uviedol, že bol po vjazde do mesta Prešov s motorovým vozidlom zastavil v časti Nižná Šebastová, kde bol odniesť nejaké veci u svokrovcov svojej sestry, ktorí tam bývajú.

Na otázku, či si myslel, že svokrovci jeho sestry bývajú mimo obce uviedol, že je podstatné nemyslieť si, ale dodržiavať pravidlá cestnej premávky.

Žalovaný s poukazom na vznesené námietky žalobcu vyjadril presvedčenie, že žalobca v správnom konaní uviedol, že po celý čas, teda aj po zastavení vozidla šiel po verejných komunikáciách, a preto musel vedieť. Kde sa z pohľadu dopravnej situácie nachádza, musel teda vedieť, že sa nachádza v zastavanom území (zastavanosť pritom možno považovať za charakteristický znak obce) a vzhľadom na tieto osobné pomery, ako aj miestnu znalosť (obec Terňa, v ktorej má žalobca trvalý pobyt sa nachádza následne na trase ktorou žalobca viedol vozidlo, resp. pobyt príbuzných v Nižnej Šebastovej - miestna časť Prešov, ako aj skutočnosť, že z vyjadrení žalobcu nevyplynulo, že by po uvedenej trase viedol vozidlo po prvý krát, nepochybne podľa žalovaného vyplýva, že žalobca vedel, že sa nachádza v obci, resp. to vedieť mal a mohol.

S uvedenou argumentáciou sa stotožnil aj súd odvolací a podľa jeho názoru, jasne vyplýva, že žalobca mal a mohol vedieť, že prichádza do obce, čomu mal prispôsobiť svoju rýchlosť. Neobstojí v tomto prípade tvrdenie žalobcu, že dopravné značenie označujúce začiatok obce bolo osadené tak, že ju nemal možnosť spozorovať. Žalobca musel rozoznať, že prichádza do zastavaného územia aj vzhľadom na osobné pomery, ktorým sa žalovaný podrobne venoval.

Najvyšší súd dodáva, že všetky okolnosti prípadu skôr nasvedčujú tomu, že žalobca konal prinajmenšom vo forme nedbanlivosti vedomej. S ohľadom na bydlisko žalobcu v obci Terňa a bydlisko jeho príbuzných v Nižnej Šebastovej ako aj samotnú okolnosť, že uvedenou cestou nevedol motorové vozidlo po prvý krát, možno predpokladať minimálne povedomie žalobcu o tom, že sa nachádza na vstupe do obce.

Vo svetle vyššie uvedeného neobstojí ani tvrdenie žalobcu, sa musí riadiť dopravným značením a nie domnienkami. Niet sporu o tom, že povinnosť riadiť sa dopravným značením platí pre vodičov skúsených i začiatočníkov bez rozdielu.

Ak by aj žalobca vošiel do obce na ktorej nebola bezpochyby viditeľným spôsobom osadená značka upozorňujúca na začiatok obce, vzhľadom na osobné pomery a znalosť miestnych komunikácií musel byť si vedomý, že vchádza do obce. Nieto v situácii, keď z dôkazov, ktoré predložil nevyplynulo, kedy bola fotodokumentácia zhotovená.

Nad rámec možno poznamenať, že za určitých špecifických okolností, keď vodič príde do obce po komunikácii, ktorá v rozpore so zákonom nie je osadená značkou začiatok obce, a keď s ohľadom na nízku hustotu zástavby, ráz okolitej krajiny alebo ďalšie okolnosti konkrétneho prípadu nebude možné spravodlivo porozumieť, že sa vozidlo už nachádza v obci, bolo by možné záver o absencii zavinenia vodiča vyvodiť. O taký krajný prípad však v tejto veci v žiadnom prípade nešlo.

Najvyšší súd preto uzatvára, že krajský súd veľmi presvedčivo opísal, prečo jeho námietky nepovažoval za dôvodné a najvyšší súd doplna, že v danom prípade bolo možné usudzovať na zavinenia sťažovateľa vo forme minimálne nedbanlivosti nevedomé. Vo svetle všetkých okolností tohto prípadu nemá najvyšší súd pochyb, že žalobca minimálne vedieť mal a mohol, že prichádza do obce a svoju jazdu mal preto prispôsobiť okolitým pomerom, predovšetkým s ohľadom na možný výskyt chodcov a ich bezpečnosť, ako aj s prihliadnutím na ochranu majetku a života a zdravia ostatných účastníkov premávky na pozemných komunikáciách.

Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie žalovaného

má v zmysle žalobných námietok všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v súlade s § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Najvyšší súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca vykonal skutok, ktorý je mu kladený v priestupkovom konaní za vinu.

Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného, ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 1SŽd/2/2010, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo však v prejednávanej situácii nenastalo.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).